

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ПРАЦІВНИКІВ МЕДИЧНОГО ЗАКЛАДУ ЗА НЕЗАКОННЕ РОЗГОЛОШЕННЯ ЛІКАРСЬКОЇ ТАЄМНИЦІ

Актуальність теми дослідження полягає в тому, що лікарська таємниця є однією з найважливіших проблем сьогодення. Обов'язок збереження інформації про пацієнта покладений і на сучасних лікарів, так відповідно до Клятви лікаря, кожен лікар зобов'язується зберігати лікарську таємницю, не використовувати її на шкоду людині [6].

Стаття 32 Конституції України, гарантує конфіденційність особистої інформації про людину [1], а стаття 286 Цивільного кодексу України, гарантує кожному право на право на таємницю про стан свого здоров'я, факт звернення за медичною допомогою, діагноз, а також відомості, одержані при медичному обстеженні [5].

Значна кількість науковців досліджували питання про відповідальність працівників медичного закладу за розголошення лікарської таємниці, зокрема: І. Я. Сенюта, С. В. Михайлов, Р. А. Майданик, Н. Е. Козлова та інші.

Поняття лікарської таємниці сформульовано в ст. 40 ЗУ «Основи законодавства України про охорону здоров'я», де вказано, що медичні працівники та інші особи, яким у зв'язку з виконанням професійних чи службових обов'язків стало відомо про хворобу, медичне обстеження, огляд та їх результати, інтимну і сімейну сторони життя громадянина, не мають права розголошувати ці відомості, крім передбачених законодавчими актами випадків. При використанні інформації, що становить лікарську таємницю, в навчальному процесі, науково-дослідній роботі, в тому числі у випадках її публікації у спеціальній літературі, повинна бути забезпечена анонімність пацієнта [2].

Незаконне розголошення лікарської таємниці кваліфікується за ст. 145 КК України. Згідно зі статтею, злочином вважаються ті дії, які особа вчинила умисно, якщо таке діяння спричинило тяжкі наслідки [3]. Спираючись на Коментар до КК України, тяжкими наслідками таких діянь визнані самогубство чи самокалічення потерпілого, серйозне загострення його хвороби внаслідок переживань тощо [4].

Поняття розголошення означає усну чи письмову розповідь стороннім особам про зміст документів, що містять лікарську таємницю, відповідні публікації у пресі та інше віддання гласності певних відомостей.

Для кваліфікації злочину не має значення, була така інформація довірена особі (надана за обліковим документом) чи стала відома за інших обставин

(навіть і випадково, але у зв'язку з виконанням професійних чи службових обов'язків – обов'язків лікаря, адвоката, нотаріуса, вихователя, спеціаліста-психолога тощо) [4].

Таким чином, лікарська тасмниця є одним з основних предметів вивчення медичного права. Знання медиками і юристами особливостей збереження лікарської тасмниці є вкрай важливими. На нашу думку, необхідно вдосконалити систему щодо відповідальності працівників медичного закладу стосовно проблем порушення лікарської тасмниці.

Література

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Основи законодавства України про охорону здоров'я: Закон України від 19 листопада 1992 р. № 2801-XII
3. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 р. (зі змінами та доповненнями) / Верховна Рада України – К.: Країна Мрій – 2014 – 350 с.
4. Кримінальний кодекс України: Науково-практичний коментар / Ю. В. Баулін, В. І. Борисов, С. Б. Гавриш та ін.; За заг. ред. В. В. Сташиса, В. Я. Тація – К.: Концерн «Видавничий Дім «Ін Юре», 2013. – 1196 с.
5. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. № 435-IV
6. Про Клятву лікаря: Указ Президента України від 15 червня 1992 р. № 349
7. Кримінальне право України: Особлива частина: Підручник / М. І. Бажанов, Ю. В. Баулін, В. І. Борисов та ін.; За ред. проф. М. І. Бажанова, В. В. Сташиса, В. Я. Тація. – 2-е вид., перероб. і доп. – К.: Юрінком Інтер, 2005. – 544 с.

УДК 371.37:343

Юзікова Н. С., к.ю.н., доцент,
Дніпропетровський національний університет ім. О. Гончара,
м. Дніпропетровськ

ІНТЕРАКТИВНІ МЕТОДИКИ ВИКЛАДАННЯ ДИСЦИПЛІНИ «КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО»

Сьогодні у системі вищої освіти відбувається взаємодія двох різних систем організації навчального процесу. Це – вітчизняна багаторічна система освіти, яка має сформовані традиції, значний потенціал та європейська система ECTS організації навчальної системи. Європейська модель перебуває на домінуючих позиціях, вимагаючи від української системи прийняття умов та правил організації навчання, якщо держава бажає інтегруватись у європейське співтовариство.

Сучасні вимоги до підготовки юристів з усією очевидністю вимагають поставити інтереси особистості у сфері освіти на відповідне місце і забезпечити інноваційний підхід із активним залученням студентів та слухачів до вивчення дисциплін юридичного профілю. Тоді студент